

opusdei.org

Slavnost Božího Těla, část I.

Homilie zakladatele Opus Dei
na Slavnost Božího Těla 28.
května 1964, která byla
uveřejněna v knize Jít s
Kristem. Část první

09.06.2020

150 Dnes o svátku Božího Těla spolu
budeme rozjímat o nesmírné lásce
našeho Pána, který zůstává skrytý ve
svátostných způsobách, ale nám
připadá, jako by k nám promlouval a
učil zástupy: *Jeden rozsévač vyšel
rozsévat. A jak rozséval, padla*

některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní: trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný (Mt 13,3–8).

Toto podobenství je aktuální i dnes. Božský rozsévač i dnes rozhazuje svá semena. Také dnes se uskutečňuje dílo vykoupení a Pán k tomu chce použít i nás: chce, abychom my křesťané, připravovali jeho lásce všechny cesty této země, vyzývá nás, abychom šířili Boží poselství slovem i příkladem do všech končin země. Chce od nás, aby se jeden každý z nás stal – jakožto občan církevního i světského společenství a věrným plněním svých povinností – druhým

Kristem a posvěcoval práci a povinnosti svého stavu.

Když se díváme kolem sebe a pozorujeme tento svět, který máme rádi, protože je Božím dílem, všímáme si, že se toto podobenství o rozsévači uskutečňuje: slovo Ježíše Krista je plodné, u mnoha duší probouzí horlivou oddanost a věrnost. Život a práce těch, kdo slouží Bohu, mění dějiny světa, a dokonce i mnoho těch, kdo Pána neznají, je přitahováno – snad nevědomky – ideály majícími původ v křesťanství.

Vidíme ovšem také, že část zrn padá na neúrodnou půdu nebo mezi trní a bodláčí: že jsou srdce, která se uzavírají světlu víry. Mnozí přijímají a hlásají ideály míru, smíření, bratrství, ale dosti často jsou tyto ideály v rozporu s jejich skutky. Někteří lidé chtějí za každou cenu potlačit Boží hlas, brání jeho šíření

hrubým násilím nebo poněkud méně okázale, ale zato krutěji: lhostejností, která znecitlivuje ducha.

Chléb věčného života.

Rád bych, abychom si při této příležitosti uvědomili své křesťanské poslání, abychom obrátili svůj pohled na eucharistii, na Ježíše, který, když byl mezi námi, řekl, že jsme jeho údy: *vos estis corpus Christi et membra de membro* (1 Kor 12,27), vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Náš Bůh se rozhodl, že bude přebývat ve svatostánku, aby nás živil, aby nás posiloval, aby nás posvěcoval, aby nám pomáhal v naší práci a v našem úsilí. Ježíš je současně rozsévačem, semenem i plodem setby: je to chléb věčného života.

Tento stále obnovovaný zázrak eucharistie má všechny charakteristické rysy Ježíšova způsobu jednání. Dokonalý Bůh a

dokonalý člověk, Pán nebe i země, se nám nabízí jako pokrm tím nejpřirozenějším a nejobyčejnějším způsobem. A čeká na naši lásku už skoro dva tisíce let. Je to dlouho a není to dlouho: protože tam, kde je láska, dny přímo letí.

Vzpomínám si v této souvislosti na jednu galicijskou báseň z Chvalozpěvů Alfonsa X. Moudrého. Je to legenda o mnichovi, který ve své prostotě prosil Pannu Marii, aby se mohl podívat do nebe, byť i jen na okamžik. Svatá Panna jeho přání vyhověla a dobrý mnich byl přenesen do ráje. Když se za chvíli vrátil, nepoznal nikoho z obyvatel kláštera: jeho modlitba, která mu připadala strašně krátká, trvala tři století. Tři století pro milující srdce totiž neznamenaají nic. Takto si já osobně vysvětluji těch dva tisíce let čekání našeho Pána v eucharistii. Je to čekání Boha, který nás lidi miluje, který nás hledá, který nás má rád

takové, jací jsme – nedokonalé, sobecké, nestálé –, ale schopné objevit jeho nekonečnou lásku a zcela se mu odevzdat.

Ježíš přišel na svět z lásky, a aby nás této lásce naučil, zůstal s námi v eucharistii. *A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti* (Jan 13,1), těmito slovy začíná sv. Jan své vyprávění o tom, co se událo v předvečer velikonoc, kdy Ježíš – jak líčí svatý Pavel – *vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás (vydává). To čiňte na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku“* (1 Kor 11,23–25).

Nový život

152 Je to prosté a zároveň slavnostní ustanovení Nové smlouvy. Ježíš ruší Starý zákon a zjevuje nám, že on sám

bude obsahem naší modlitby i našeho života.

Všimněte si radosti, kterou přetéká dnešní liturgie: *naplno ať zazní chvála, aby duše zajásala*. Je to křesťanská radost, která zpěvem oslavuje příchod nového věku: *Oběť Nového řádu, ukončen je Starý věk. Staré vzešlo, nové vzkvetlo. Pravda vydala své světlo, noc se dala na útěk*.

To je zázrak lásky – *Toto je skutečný chléb Božích dětí* – Kristus, jednorozený Syn věčného Otce, se nám nabízí jako pokrm. A tentýž Ježíš Kristus, který nás zde posiluje, nás očekává v nebi jako své *hosty, dědice a společníky*, neboť *ti, kdo se živí Kristem, zemřou sice smrtí pozemskou a časnou, ale budou žít věčně, protože Kristus je život nepomíjející*.

Pro křesťana, který se posiluje nebeskou manou eucharistie, začíná věčná blaženost už nyní. To staré

pominulo: nechme stranou všechno zchátralé, ať je pro nás všechno nové: *srdce, slova i skutky*.

Je to dobrá radostná zvěst. Je to zvěst *nová*, protože k nám promlouvá o nesmírné Lásce, o které jsme dříve nic netušili. Je to zvěst *dobrá*, protože není nic lepšího než důvěrné spojení s Bohem, Dobrem všech dober. To je ta *dobrá radostná zvěst*, protože jistým a nepopsatelným způsobem předjímá věčnost.

Setkání s Ježíšem ve slově a chlebě

153 Ježíš je skryt v Nejsvětější svátosti oltářní, abychom se my s ním mohli setkávat, aby byl naším pokrmem, abychom s ním byli jedno. Tím, že řekl: *Beze mne nemůžete dělat nic* (Jan 15,5), neodsuzuje křesťana k nečinnosti ani ho nenutí, aby jej krušně a obtížně hledal. Zůstal mezi námi a plně se nám dává k dispozici.

Když se při mši svaté
shromažďujeme před oltářem, když
se díváme na svatou hostii
vystavenou v monstranci nebo když
se jí klaníme skryté ve svatostánku,
měli bychom obnovit svou víru,
myslet na tento nový život, který se
nám dává, a být dojati Boží láskou a
něžností.

*Setrvali v apoštolském učení, v
(bratrském) společenství, v lámání
chleba a v modlitbách (Sk 2,42).* Tak
nám popisuje Písmo svaté první
křesťany: jsou skrze víru apoštolů
shromážděni v dokonalé jednotě,
účastni na eucharistii, jednotni v
modlitbě: víra, chléb, slovo.

Ježíš v eucharistii je bezpečnou
zárukou své přítomnosti v našich
duších, zárukou své moci, kterou
podpírá svět, zárukou svých příslibů
vykoupení, aby lidstvo, až přijde
konec časů, věčně sídlilo v nebeském
domově, spolu s Bohem Otcem, s

Bohem Synem a Bohem Duchem
svatým: s Nejsvětější Trojicí, jediným
Bohem. To je veškerá naše víra, která
se mění ve skutky, když věříme v
Ježíše, v jeho skutečnou přítomnost
pod způsoby chleba a vína.

154 Nechápu, že by bylo možno žít
křesťansky a necítit potřebu trvalého
přátelství s Ježíšem skrze slovo a
chléb, skrze modlitbu a eucharistii.
Ale chápu naopak velmi dobře, že
během staletí chtěly generace
věřících nějak vyjádřit tuto
eucharistickou úctu: někdy
masovými pobožnostmi a veřejným
vyznáním víry, jindy v tichosti a
mlčky, v posvátném klidu chrámu
nebo v soukromí srdce.

My bychom měli především milovat
mši svatou, která by měla být
středem našeho dne. Budeme-li
dobře prožívat mši, nutně pak
budeme prožívat i celý den v
myšlenkách na Pána, budeme toužit

po tom, abychom byli stále v jeho přítomnosti, abychom pracovali, jako pracoval on, a milovali, jako miloval on. Naučíme se pak děkovat Pánu za jeho další ohleduplnost: a sice tu, že nechce omezovat svou přítomnost jen na sloužení mše svaté u oltáře, ale že se rozhodl být stále ve svatostánku ve svaté hostii.

Pro mne osobně znamenal vždy svatostánek Betánii, tiché a klidné místo, kde přebývá Kristus, kde mu můžeme vypovědět všechny své starosti, bolesti, své sny i své radosti, a to stejně prostě a přirozeně, jako s ním kdysi mluvili jeho přátelé Marta, Marie a Lazar. Proto, když jsem v nějakém městě nebo vesnici, jsem rád, když zahlédnu, byť jen z dálky, siluetu kostela: je to další svatostánek, další příležitost, jak se mohu v myšlenkách spojit se svátostným Ježíšem.

Plody eucharistie

155 Když Pán ustanovil při poslední večeři Nejsvětější svátost, byla tma, což – jak říká svatý Jan Zlatoústý – *ukazovalo na to, že čas se naplnil*. Na světě se setmělo, protože staré obřady, dávná znamení nekonečného Božího milosrdenství vůči lidstvu, se pomalu začínala naplňovat, nastávalo opravdové svítání: přicházejí nové velikonoce. Eucharistie byla ustanovena v noci – připravovalo se tak ráno vzkříšení.

I my bychom měli ve svém životě připravovat toto svítání, tento rozbřesk. Všechno staré, škodlivé, vše, co nenesé žádný užitek – malomyslnost, nedůvěra, smutek, zbabělost –, to vše bychom měli odhodit pryč. Eucharistie přináší Božím dětem novou zvěst a měli bychom na ni odpovídat *in novitate sensus* (srov. Řím 12,2), s obnoveným smýšlením i jednáním. Byl nám dán nový zdroj energie, mohutný kořen napojený na Pána. Nemůžeme použít

znovu starý kvas, máme přece Chléb dnešní i věčný.

156 Na tento svátek se v některých částech světa konají ve městech procesí, při kterých křesťané doprovázejí Pána, který skrytý v hostii prochází po náměstích a ulicích – stejně jako za svého pozemského života –, vychází vstříc těm, kdo se s ním chtějí setkat, a jakoby náhodou potkává i ty, kdo ho nehledají. Ježíš se tak zase objevuje mezi svými učedníky. Jak odpovíme na toto Mistrovo volání?

Vnější projevy lásky musí totiž vycházet ze srdce a přerůstat ve svědectví křesťanského jednání. Jestliže jsme byli obnoveni přijetím Kristova Těla, měli bychom to projevovat i skutky. Aby naše slova byla pravdivá, jasná, přiměřená, aby uměla pomoci a potěšit, aby především uměla přivádět druhé lidi k Božímu světlu. Aby i naše skutky

byly přiměřené, různé a správné: aby měly ono *bonus odor Christi* (srov. 2 Kor 2,15), líbeznou vůni Krista, aby připomínaly jeho způsob jednání a života.

Průvod s eucharistií zpřítomňuje Krista ve vesnicích i městech tohoto světa. Ale znovu chci zdůraznit, že tato jeho přítomnost by neměla být záležitostí jednoho dne, neměla by to být jen nějaká hlučná oslava, na kterou se zase zapomene. Tento průvod s Ježíšem nám připomíná, že bychom ho měli objevovat i při své všední práci. Kromě tohoto slavnostního průvodu by měl tento čtvrtek probíhat i jakýsi tichý a prostý průvod všedního života každého křesťana, člověka, žijícího mezi lidmi, jen s tím rozdílem, že měl to štěstí a dostal víru a božské poslání jednat tak, aby hlásal Ježíšovo poselství na zemi. Máme jistě své chyby, potíže, hříchy. Ale Bůh je stále s námi a my bychom mu

měli dovolit, aby nás používal a mohl tak skrze nás neustále procházet mezi lidmi.

Prosme tedy Pána, aby nám dal eucharistického ducha, aby se naše osobní setkání s ním projevovalo radostí, vyrovnaností, touhou po spravedlnosti. A umožněme druhým, aby poznali Krista, snažme se stavět jej na vrchol každé lidské činnosti. Tak se splní Ježíšův slib: *A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě* (Jan 12,32).

---

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/slavnost-bozihotela-cast-i/> (12.04.2025)